

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Mgr. J. F.**, zast. doc. JUDr. Tomášem Gřivnou, Ph.D., advokátem, se sídlem Revoluční 1044/23, Praha 1, proti žalované: **Bezpečnostní informační služba**, P. O. BOX 1, Praha 57, o žalobě proti rozhodnutí ředitele žalované ze dne 14. 7. 2016, č. j. 351-6/2016-BIS-1, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2018, č. j. 11 Ad 19/2016 - 36,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12.342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, advokáta doc. JUDr. Tomáše Gřivny, Ph.D.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 14. 7. 2016, č. j. 351-6/2016-BIS-1, žalovaná potvrdila rozhodnutí ze dne 2. 11. 2011, č. j. 273-29/2011-BIS-6, kterým náměstek pro zpravodajské složky ve věcech služebního poměru (dále jen „prvoinstanční orgán“) zprostil žalobce výkonu služby podle § 40 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Žalovaná v odůvodnění konstatovala, že vydáním jejího rozhodnutí se již v právním postavení žalobce nic nemění, protože pozdější rozhodnutí o doplacení příjmu žalobci a jeho zařazení do zálohy vylučují aplikaci prvoinstančního rozhodnutí. K námitce nepřezkoumatelnosti prvoinstančního rozhodnutí žalovaná uvedla, že rozhodnutí o zproštění výkonu služby není rozhodnutím o správním deliktu, a proto se na něj nevztahují požadavky, které vymezil Nejvyšší správní soud ve věci sp. zn. 2 As 34/2006.

Jde toliko o dočasné opatření, takže pokud jej správní orgán neukončí, příslušníka propustí. Prvoinstanční orgán podle žalované nepochybil, když v rozhodnutí nevymezil, podle kterého konkrétního odstavce § 40 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů rozhodl. Uvedené ustanovení není formulováno tak, že by mohly vzniknout pochybnosti o tom, co bylo aplikováno. Žalovaná uzavřela, že výrok prvoinstančního rozhodnutí je dostatečně určitý, neboť obsahuje údaje o totožnosti žalobce a jasně konstituuje nový právní vztah. Žalovaná přisvědčila žalobci, že prvoinstanční orgán nikterak nevysvětlil závěr, že ponechání žalobce ve výkonu služby by ohrožovalo průběh prošetřování jeho jednání. Uvedený nedostatek však nemůže způsobit nezákonnost prvoinstančního rozhodnutí jako celku. Kdyby správní orgány ponechávaly ve službě příslušníky důvodně podezřelé z nezákonné manipulace se státními prostředky, ohrožovalo by to důvěru v bezpečnostní sbory a tím i důležitý zájem služby. Presumpce neviny v této souvislosti není relevantní. Nadto, prvoinstanční orgán vyjádřil reálnou obavu, že by žalobce přenášel stejný vzorec jednání, pro který byl zproštěn výkonu služby, i na jiné příslušníky, zejména na podřízené.

[2] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 24. 4. 2018, č. j. 11 Ad 19/2016 - 36, zrušil obě rozhodnutí správních orgánů a vrátil věc žalované k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku nepřisvědčil námitkám nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí, přisvědčil však námitce, že Obvodní soud pro Prahu 4 rozsudkem ze dne 25. 5. 2015, sp. zn. 52 T 175/2013, zprostil žalobce obžaloby z téhož skutku, pro který byl zproštěn výkonu služby. Podle Obvodního soudu pro Prahu 4 nebylo prokázáno, že se skutek stal. Městský soud v Praze uvedl, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10 As 87/2014 - 65, dospěl k závěru, že zprošťující rozsudek vydaný o stejném jednání v trestním řízení je vždy důvodem ke zrušení rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru. Městský soud v Praze dovodil, že stejný závěr lze aplikovat i v posuzované věci, tedy ve vztahu k rozhodnutí o zproštění výkonu služby. Soud připomněl, že žalovaná již v odvolacím řízení věděla o zprošťujícím rozsudku obvodního soudu. Závěry trestních soudů jednoznačně vyvrátily dříve správními orgány učiněné závěry, že žalobce byl důvodně podezřelý ze spáchání trestného činu. Neobstálo-li pak na základě těchto okolností v odvolacím řízení rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, nemohlo obstát ani rozhodnutí o zproštění výkonu funkce. Žalovaná byla povinna zabývat se trestním rozsudkem i důvody zproštění obžaloby v souladu s § 2 odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a na jejich základě zrušit prvoinstanční rozhodnutí.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalobce a repliky žalované

[3] Proti tomuto rozsudku podala žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost. V ní namítla, že podle § 40 odst. 5 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů správní orgán ukončí zproštění výkonu služby, pokud pominou jeho důvody. Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů v takovém případě nestanoví příslušnému správnímu orgánu, aby rozhodnutí o zproštění výkonu služby zrušil. V této souvislosti stěžovatelka uvedla, že se jedná o obdobný rozdíl, jaký existuje mezi zastavením trestního stíhání a zrušením usnesení o zahájení trestního stíhání. Připomněla i úpravu rozhodnutí o předběžném opatření podle správního řádu. Stěžovatelka poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1

As 24/2011 - 79, a ze dne 17. 3. 2016, č. j. 7 Azs 29/2016 - 22, a uvedla, že správní orgány sice obecně rozhodují podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí, tuto zásadu však nelze absolutizovat. Namítla, že v případě, kdy se v odvolacím řízení přezkoumává rozhodnutí, jehož účinky již v minulosti nastaly i skončily, posuzuje se správnost a zákonnost tohoto rozhodnutí k okamžiku, kdy tyto účinky vznikly, přičemž zrušení prvoinstančního rozhodnutí je namístě pouze tehdy, pokud rozhodnutí nebylo správné a zákonné. Žalobou napadené rozhodnutí však nevytvořilo nové vztahy a vzhledem k předběžné vykonatelnosti rozhodnutí o zproštění výkonu služby neplatí, že by vznik, změna nebo zánik práva či povinnosti byl vázán teprve na celek tvořený rozhodnutím odvolacího orgánu a prvoinstančního orgánu; tento účinek nastal už doručením prvoinstančního rozhodnutí. Stěžovatelka odmítla, že rozhodnutí správních orgánů neobstojí vedle rozhodnutí v trestní věci vedené pro stejný skutek, na jehož základě byl žalobce zproštěn výkonu služby. Zproštění výkonu služby je dočasným opatřením, které teprve vyústí v konečný závěr. Z hlediska toho, zda obstojí, nebo neobstojí vedle řešení hlavní otázky, tj. otázky příslušníkovy viny, má význam pouze to, zda účinky takového dočasného opatření stále trvají. V daném případě tomu tak nebylo. Stěžovatelka uzavřela, že úspěch v žalobním řízení žalobci nepřinesl nic než náhradu nákladů řízení. Vzhledem k uvedeným námitkám stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek Městského soudu v Praze a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Žalobce ve vyjádření uvedl, že kasační stížnost nesplňuje náležitosti podle § 106 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť z jejího obsahu není zřejmé, v jakém rozsahu stěžovatelka napadá rozsudek Městského soudu v Praze a z jakých důvodů podle § 103 odst. 1 s. ř. s. tak činí. Kasační stížnost neobsahuje ani údaj o tom, kdy byl stěžovatelce doručen rozsudek Městského soudu v Praze.

[5] Žalobce konstatoval, že rozhodnutí, kterým byl prvoinstančním orgánem zproštěn výkonu funkce, je způsobilé vyvolávat právní účinky až do okamžiku, kdy jej zruší jiné rozhodnutí. Podle § 40 odst. 5 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů ve spojení s § 181 odst. 1 téhož zákona se ukončení zproštění výkonu služby provede jiným zrušovacím rozhodnutím. Žalobce připomněl obsah § 40 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů a konstatoval, že příslušníka nelze zprostit výkonu služby z jiných důvodů. Stěžovatelka byla podle § 82 odst. 4 správního řádu povinna přihlédnout v odvolacím řízení ke skutečnosti, že Obvodní soud pro Prahu 4 již žalobce zprostil obžaloby ze stejného skutku, pro který byl zproštěn výkonu služby. Žalobce se v této souvislosti ztotožnil se závěry Městského soudu v Praze. Stěžovatelka byla povinna v souladu s § 190 odst. 7 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů zrušit prvoinstanční rozhodnutí a zastavit prvoinstanční řízení. Žalobce uvedl, že kasační argumentace o faktickém ukončení zproštění výkonu služby je účelová; připomněl, že poradní komise stěžovatelky dospěla k závěru, že jeho odvolání je třeba zamítnout, aby se nemohl domáhat náhrady škody. Žalobce odmítl stěžovatelkou nastíněné srovnání právní úpravy obsažené v zákoně o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů s právní úpravou trestního stíhání. Kasační stížnost podle žalobce trpí vnitřní rozporností, neboť stěžovatelka na jedné straně uvedla, že úprava zproštění výkonu služby je upravena komplexně v zákoně o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, na druhé straně však poukázala na aplikaci § 89 odst. 2 správního řádu. Nadto, § 40 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů upravuje

hmotněprávní, nikoliv procesní otázky. V závěru žalobce odmítl, že by pro něj úspěch ve věci znamenal toliko náhradu nákladů. Vzhledem ke všem uvedeným závěrům navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a přiznal mu náhradu nákladů ve výši 16.456 Kč.

[6] V replice stěžovatelka uvedla, že se vyjádření žalobce míjí s podstatou věci, která spočívá v otázce, jestli je úprava uvedená v § 40 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů komplexní. Pokud ano, jak tvrdí stěžovatelka, pominutí důvodů zproštění výkonu služby nemá vést ke zrušení prvoinstančního řízení, avšak k ukončení zproštění. Stěžovatelka odmítla, že v odvolacím řízení nevycházela ze skutkového stavu, který existoval v době jejího rozhodnutí. Právě proto, že vycházela z aktuálního stavu, přihlédla ke skutečnosti, že zproštění výkonu služby žalobce již bylo ukončeno. Ustanovení § 40 odst. 5 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů mělo být aplikováno bez ohledu na skutečnost, jestli žalobce podal proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolání. Stěžovatelka zopakovala, že rozsudek Městského soudu v Praze pro žalobce nemá žádný význam. Uvedla, že prvoinstanční rozhodnutí nebylo nezákonné, a proto nelze hovořit o náhradě škody. Poznámka uvedená v doporučení poradní komise byla jen eventuální a nesvědčí o účelovosti žalobou napadeného rozhodnutí.

III. Posouzení kasační stížnosti

[7] Kasační stížnost netrpí takovými nedostatky, pro které by ji Nejvyšší správní soud nemohl projednat. Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatelka napadá rozsudek Městského soudu v Praze v celém rozsahu, a to aniž by to výslovně uvedla. Proti odůvodnění výroku I., kterým soud zrušil rozhodnutí obou správních orgánů, stěžovatelka staví konkrétní argumentaci, podle níž v obecné rovině měla obě rozhodnutí v žalobním přezkumu obstát. Vzhledem k tomu, že výrok II., kterým soud stanovil stěžovatelce povinnost nahradit žalobci náhradu nákladů řízení je závislý na předchozím výroku, je zřejmé, že stěžovatelka brojí i proti němu. Soud stanovil stěžovatelce povinnost nahradit žalobci náklady žalobního řízení, protože žalobce měl ve věci plný úspěch podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelka přitom s ohledem na výše uvedené v kasační stížnosti v podstatě namítla, že žalobce úspěch mít neměl. Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že ji stěžovatelka podává z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Přitom dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, „[p]*okud jsou ze znění kasační stížnosti její důvody seznatelné a odpovídají zákonným kasačním důvodům (§ 103 odst. 1 s. ř. s.), není rozhodující, že stěžovatel sám své důvody nepodřadil k jednotlivým zákonným ustanovením či tak učinil nepřesně. Je-li v kasační stížnosti uvedeno, jaké konkrétní vady v řízení či v úsudku se měl soud dopustit a z čeho je stěžovatel dovozuje, kasační stížnost obstojí. Přitom argumentace proti právnímu posouzení jistě musí vycházet z důvodů napadeného rozsudku; hodnotí-li stěžovatel v takovém případě důvody rozsudku, neznamená to, že se jedná o kasační stížnost nepřípustnou podle § 104 odst. 2 s. ř. s.*“ Konečně, ani skutečnost, že stěžovatelka v kasační stížnosti neuvedla datum, kdy jí byl doručen napadený rozsudek, nemá za následek její neprojednatelnost. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2004, č. j. 3 Azs 85/2004 - 49, totiž „[n]*eobsahuje-li kasační stížnost údaj o dni doručení rozhodnutí krajského soudu žalobci (§ 106 odst. 1 s. ř. s.), není to bez dalšího důvodem pro odmítnutí kasační stížnosti, neboť den doručení napadeného rozhodnutí žalobci je soudům znám z úřední činnosti.*“

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[9] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. „[k]*asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*“

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud předesílá, že s ohledem na důvody, pro které Městský soud v Praze zrušil rozhodnutí správních orgánů, i s ohledem na důvody kasační stížnosti, je v posuzované věci podstatné, jestli byla stěžovatelka v odvolacím řízení povinna hodnotit splnění podmínek zproštění žalobce výkonu funkce podle § 40 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů podle skutkového stavu v době prvoinstančního řízení, nebo podle skutkového stavu, který nastal až v odvolacím řízení. Jednou z podmínek pro zproštění výkonu funkce podle naposledy uvedeného ustanovení zákona je existence důvodného podezření, že se příslušník bezpečnostního sboru dopustil trestného činu. Městský soud v Praze přitom zrušil rozhodnutí správních orgánů právě proto, že podezření, které bylo v prvoinstančním řízení důvodné, vyloučil v průběhu odvolacího řízení Obvodní soud pro Prahu 4, a to rozsudkem ze dne 25. 5. 2015, sp. zn. 52 T 175/2013, kterým žalobce pravomocně zprostil obžaloby podle § 226 písm. a) trestního řádu pro stejný skutek, pro který jej prvoinstanční orgán zprostil výkonu služby (byť prvoinstanční orgán vymezil tento skutek toliko rámcově).

[12] V rozsudku ze dne 21. 9. 2011, č. j. 3 Ads 79/2011 - 62, Nejvyšší správní soud vysvětlil, že „[...] *správní řízení je postup správního orgánu, jehož cílem je vydat správní akt schopný založit, změnit nebo zrušit práva a povinnosti osob, nebo je autoritativně stvrdit. Správní řízení je upraveno jednak obecným právním předpisem, kterým je zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a jednak zvláštními, složkovými právními předpisy, které obsahují zvláštní pravidla správního řízení a modifikují tak obecnou úpravu správního řízení. Za správní řízení je tedy třeba považovat jak řízení podle správního řádu, tak i řízení podle zvláštních zákonů. V tomto směru je totiž zcela nerozhodné, zda příslušný postup správního orgánu je upraven obecným předpisem (správním řádem) nebo zvláštním (speciálním) předpisem.* [...] *V této souvislosti je zároveň nezbytné připomenout, že mezi obecnou úpravou správního řízení (správním řádem) a mezi zvláštními, speciálními právními předpisy je vztah subsidiarity, v jehož důsledku se obecný předpis (správní řád) použije jen tehdy, pokud není ve zvláštním předpise stanoveno jinak (§ 1 odst. 2 správního řádu). Správní řád se tak podpůrně (subsidiárně) použije mimo jiné také v případě, že zvláštní právní předpis na správní řád výslovně neodkazuje. Je-li přitom ve zvláštním předpise obsažena příslušná právní úprava, avšak některý procesní institut v něm není náležitě upraven, použije se správní řád podpůrně (subsidiárně) v rozsahu neupraveného institutu. Zákon o služebním poměru neobsahuje ustanovení, které by odkazovalo na podpůrné použití správního řádu či obecných předpisů o správním řízení, avšak na druhé straně neobsahuje ani ustanovení vylučující použití správního řádu. Podle § 170 tohoto zákona v řízení ve věcech služebního*

poměru „rozhoduje o právech nebo povinnostech účastníků“, přičemž služební funkcionář v něm vystupuje v pozici správního orgánu ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Ačkoliv zákon o služebním poměru obsahuje v části XII. poměrně autonomní úpravu řízení ve věcech služebního poměru, není tato úprava ani zdaleka komplexní. Nelze zde proto vyloučit podpůrné použití správního řádu na základě ustanovení § 1 odst. 2, které zakládá subsidiaritu správního řádu v těch správních procesech, kde zvláštní zákon nestanoví jiný postup.“

[13] Vzhledem k výše uvedeným závěrům je zřejmé, že prvoinstanční orgán v posuzované věci rozhodl o zproštění žalobce z výkonu služby ve správním řízení. Ze zásady jednoty správního řízení vyplývá, že prvoinstanční i odvolací řízení tvoří jeden celek, přičemž podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008 - 126, správní orgán vychází při vydání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde je v době rozhodování a totéž platí i o rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Uvedenému závěru neodporuje stěžovatelkou uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 - 79, nebo ze dne 17. 3. 2016, č. j. 7 Azs 29/2016 - 22, podle kterého „[...] *obecné pravidlo pro určení, k jakému okamžiku má být zkoumán rozhodný skutkový stav, ovšem nelze absolutizovat. Rozhodující je totiž především to, jaká skutečnost má být zkoumána. Má-li být posuzována skutečnost, která se odehrála v minulosti, nemůže být rozhodné, že nadále netrvá.*“ Pro účely vydání rozhodnutí o zproštění výkonu služby podle § 40 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů správní orgány neměly zkoumat skutečnost, zda byl žalobce někdy v minulosti důvodně podezřelý ze spáchání trestného činu, avšak zda důvodné podezření trvá. Na uvedených závěrech také nemůže nic změnit, že § 190 odst. 4 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů stanoví předběžnou vykonatelnost prvoinstančního rozhodnutí. Ani tak totiž prvoinstanční rozhodnutí do rozhodnutí o odvolání nemůže nabýt právní moci, tedy trvalosti, plné závaznosti a nezměnitelnosti. Právní institut odvolání podle zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů i nadále představuje řádný opravný prostředek a mezi prvoinstančním a odvolacím řízením se tak v důsledku naposledy uvedeného ustanovení zákona nevytváří bariéra, která by vylučovala zásadu jednoty správního řízení. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že účelem odvolání není potrestat či odměnit prvoinstanční orgán, avšak dosáhnout správního rozhodnutí, které splňuje požadavky zákona. Přestože prvoinstanční orgán nikterak nepochybil, je třeba zajistit, aby rozhodnutí, které již nesplňuje požadavky zákona, nenabylo právní moci, resp., aby byly ukončeny jeho účinky. To také ostatně samo o sobě neznamená, že dotčené osobě vzniklo právo na náhradu škody podle zákona o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem.

[14] Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatelka byla v odvolacím řízení povinna přezkoumat prvoinstanční rozhodnutí v mezích podle § 190 odst. 7 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, přitom však s ohledem na zásadu jednoty správního řízení byla povinna zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro její rozhodnutí, a za tím účelem si měla opatřit potřebné podklady podle § 180 odst. 1 téhož zákona. Stěžovatelka tak byla v odvolacím řízení povinna přihlédnout ke skutečnosti, že na žalobce již na základě rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 25. 5. 2015, sp. zn. 52 T 175/2013, nelze nahlížet jako na důvodně podezřelého z trestného činu ve smyslu § 40 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, a proto měla podle věty druhé § 190 odst. 8 téhož

zákona zrušit prvoinstanční rozhodnutí a zastavit prvoinstanční řízení. Vzhledem k tomu, že Městský soud v Praze dospěl ke stejnému závěru, Nejvyšší správní soud neshledal, že by pochybil.

[15] Nejvyšší správní soud konstatuje, že ze stěžovatelkou nastíněného srovnání právní úpravy zproštění výkonu služby podle zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů a předběžného opatření podle správního řádu, popřípadě zastavení trestního stíhání a zrušení usnesení o zahájení trestního řízení podle trestního řádu nevyplývají žádné závěry k jediné podstatné otázce v tomto řízení, tj. k jakým skutkovým okolnostem byla stěžovatelka povinna přihlédnout v odvolacím řízení. Nejvyšší správní soud dodává, že v rozsudku ze dne 26. 4. 2018, č. j. 4 As 169/2017 - 46, vyložil, že „[...] *rozhodování o ukončení zproštění výkonu služby je rozhodnutím konstitutivním a má účinky výhradně do budoucnosti. Kdyby snad zákonodárce zamýšlel, aby toto rozhodování mělo zpětné účinky, musel by tak normovat výslovně ve služebním zákoně; to se však nestalo.*" V rozsudku ze dne 20. 11. 2014, č. j. 9 As 155/2014 - 32, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[r]*ozhodnutí o ukončení zproštění výkonu služby se vydá dle § 40 odst. 5 zákona o služebním poměru tehdy, pominou-li důvody, pro které byl příslušník bezpečnostního sboru zproštěn výkonu služby. Obsahem tohoto rozhodnutí by měly být konkrétní skutečnosti, ze kterých správní orgán dovozuje pominutí důvodů, které vedly ke zproštění.*" Z obou uvedených rozsudků vyplývá, že i kdyby žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí nepodal odvolání, stěžovatelka by byla povinna ukončit zproštění výkonu jeho služby formou rozhodnutí. Stěžovatelka tak nemohla učinit toliko neformálně či fakticky a až do právní moci rozsudku Městského soudu v Praze bylo prvoinstanční rozhodnutí způsobilé vyvolávat právní účinky. Skutečnost, že prvoinstanční orgán vydal jiná rozhodnutí v rozporu s předmětným vlastním rozhodnutím, nemá na uvedený závěr žádný vliv.

IV. Závěr

[16] Na základě těchto skutečností Nejvyšší správní soud dovodil, že námitky stěžovatelky nejsou důvodné, a v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. proto kasační stížnost zamítl.

[17] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto má právo na náhradu nákladů řízení proti stěžovatelce. Žalobce byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen na základě plné moci advokátem doc. JUDr. Tomášem Gřivnou, Ph.D. Z obsahu spisu a ze zaslaného vyčíslení nákladů řízení ze dne 15. 6. 2018 vyplývá, že zástupce žalobce učinil v řízení o kasační stížnosti tři úkony právní služby, tj. sepsání právního rozboru věci ze dne 11. 6. 2018 podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), poradu s žalobcem za účelem přípravy vyjádření ke kasační stížnosti od 10:00 hod. do 11:30 hod. dne 15. 6. 2018 podle § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu a vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 25. 6. 2018 podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Nejvyšší správní soud žalobci nepřiznal náhradu nákladů jednoho vyúčtovaného úkonu, tj. převzetí a přípravy zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, neboť doc. JUDr. Tomáš Gřivna, Ph.D. zastupoval žalobce již

v žalobním řízení a jak je zřejmé z napadeného rozsudku, Městský soud v Praze již žalobci náhradu nákladů za tento úkon přiznal. Za každý úkon právní služby náleží zástupci žalobce odměna ve výši 3.100 Kč a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 10.200 Kč. Protože advokát doložil, že právnická osoba zřízená podle zvláštních právních předpisů upravujících výkon advokacie, jejíž je společníkem, je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok na náhradu nákladů vůči stěžovatelce o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty vypočtená podle § 37 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty a § 47 odst. 3 téhož zákona činí 2.142 Kč. Celkově tedy náleží žalobci náhrada nákladů řízení ve výši 12.342 Kč. Tuto částku je stěžovatelka povinna zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. září 2018

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu